

CARTES A UN POETA / MAITE SOLER

L'economat de Cal Marcet

Salut Nouvilas
C. Colobres, 117
Sabadell

21 de juny de 1964

Estimada mare,

De tantes coses que t'haig d'explicar no sé ni per on començar, de fet t'escric per dir-te que ja hem acabat la casa d'una vegada. La veritat, al final de les obres és que ja no en tenia ni ganes d'anar-hi a viure, tot ha sigut tant feixuc, tot tan complicat, que no veia el dia que poguéssim anar-hi a viure, a portar els quatre mobles que tenim a la nostra habitació de matrimoni. Sort n'hem tingut del Fulgenci, que és molt amic del Rafel, el meu home i de la Dolorettes que han ajudat a portar material, i de l'Elvira i l'Agustí, els veïns, que també s'estan fent una casa al costat de la nostra.

Ja sé que vas dir que el barri no t'agradava, mare, però jo ho prefereixo abans d'estar ni un dia més amb aquella dona, la Vicenta té molt mal caràcter i el Rafel és el seu fill i no li sap plantar cara i anem amunt i avall sense dir-nos res o dient-nos massa; que després em sap greu d'haver-li dit segons què. Bé, la qüestió és que ja tot és a punt per fer el trasllat, però jo no el podré pas fer, ni ajudar de res. És que el segon que et vull dir, mare, és que estic embarassada, és el que fa tres, que ja tenim la parelleta, ja ho sé que ja estàvem bé, però les coses van així. De primer vaig anar a veure a una curandera perquè me'l fes perdre, a los Rosales de Sant Quirze, però, quan ja m'havia decidit, em van explicar que la Remedios, una veïna del carrer s'havia mort per voler perdre la criatura, es veu que li va posar un cataplasma de julivert; i n'hi va posar massa, que la pobra noia es va morir, i jo vaig agafar por i vaig pensar que ja aniríem tirant, i com que ja tenim la casa feta, doncs que ja ens en sortiríem. La sogra es va posar com una fura quan l'hi vaig dir; em va dir de tot, que si no vigilàvem amb res, que si jo era una malgastadora perquè el seu pobre fill no parava de treballar i jo només volia cuento i l'omplia de criatures que no podíem alimentar, i jo vingia plorar. Sort que això s'acaba.

I ara estic contenta, perquè la veïna m'ha deixat un carnet de l'economat de Cal Marcet, on treballa el seu home i podem anar a comprar molt més bé de preu, tot és molt barat, i les marques són de primera qualitat. La setmana passada vaig proveir de cafès "Muntanya", n'he comprat un paquet per ta mare, i un Calisay, i paper de wàter "Elefante"; la llet "Ram" aquí és molt més barata, m'agrada més que la que venen a cal vaquer darrere de casa, sempre l'has de bullir fins que pugui el bull tres cops i si no estàs alerta vessa de tan calenta, i amb les presses de dur la canalla a l'escola és un embolic. També vaig comprar iogurts, formatge manxego del fort que agrada tant al Rafel, i xocolata "Torras", conyac "Fundador" i "Chartreuse" per la veïna, que encara que ningú diu res, és una mica borratxa, de fet em deixa el carnet de

l'economat perquè li porti dues ampolles de licor cada setmana, i ella que també se'n compra, pots comptar, ara això sí, me les paga només donar-les-hi. Anar a l'economat a més és divertit perquè t'hi trobés a tothom: els veïns, amitats d'abans de quan anàvem al Campos a ballar... Recordes, mare, aquell noi que em pretenia, en Gabriel, el de la botiga de roba del Passeig? Doncs es va casar amb la Rosita de cal Pané, i l'altre dia anaven tibant el carretó i me'ls vaig haver de mirar dues vegades, no els coneixia de grassos que estan, tant de goig que feien de solter, ell i la Rosita, que eren la parella de moda. Jo, gràcies a la sogra que no em deixa mai tranquil·la, ni per menjar una presa de xocolata amb pa, conservo la línia. L'altre dia va venir la seva filla, la germana del Rafel, i em van estar criticant tota l'estona, que si no sabia cuinar, que si tu no m'havies ensenyat a rentar la roba i que no sabia apedaçar els llençols, ni cosir les vores dels pantalons, res, que no faig res de bo, i la filla que viu a la Seu amb el seu marit, que és guardia civil, li va portar formatges, begudes, tabac pel sogre i de tot, és clar, com que treballa a l'aduana, tot el que requisen s'ho reparteixen, així sí que no li ve d'aquí, i mantega, i llet, i la mantega la té a la nevera; ara quan passi l'home del gel amb l'excusa de posar la barra de gel a dins, n'hi prendré un bocí per untar el pa.

Sembla que passem gana tant parlar de menjar, però és cert que des que estic embarassada em ve de gust pa amb mantega i xocolata, no ho entenc, amb els altres dos no em va passar això de tenir desitjos, el Rafel va tot el dia de bòlit portant-me dolços i merengues; m'he tornat una llaminera, de segur que el que porto a dins serà dolç.

Saps, mare, aquesta vegada hem decidit d'anar-lo a tenir a la Puericultura, al Carrer Illa, diuen que és més segur que no pas de tenir-lo a casa amb la comadrona. L'última vegada em va anar de poc. Tu ja ho saps la feina que vam tenir perquè sortís el nen amb aquell cap tan gros. Ja t'avisaré perquè em vinguis a donar un cop de mà, ara sí que podràs quedar-te a casa meva, perquè quan neixi el nen o la nena, ja estarem vivint a casa nostra.

Una petó molt fort, mare, molts records a tots, i ja t'avisaré quan hagi de néixer la criatura.

La teva filla, que t'estima molt.

Salut